Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 6 Σεπτεμβρίου 1914* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 40*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' *(Συνέχεια)*

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπερίμεναν τὸν Χαζίμπ. Θὰ ἐπήγαινε βεβαίως νὰ τοῖς ἀναγγείλῃ ὅτι, κατόπιν τοῦ σφάλματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέπεσεν ὁ Τζούλης δύο φοράς, δὲν ἠμποροῦσαν πλέον νὰ τοὺς κρατήσουν εἰς τὸ παλάτι. Ἀλλὰ δὲν ἐδέχθησαν καμμίαν ἐπίσκεψιν, καμμίαν διαταγήν. Ὁ Τζούλης ἐπέρασε τὴν ἡμέραν του ἀλλάζων, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Λουλού, τῆς *κομπρέσσες* τῶν πληγῶν του καὶ ἀνακυκλῶν σχέδια ἐκδικήσεως.

Ὅλην τὴν νύκτα εἶχε πυρετὸν κ' ἐπονοῦσεν εἰς ὅλον του τὸ σῶμα.

Ὁ Λουλού, ὁ ὁποῖος ἠγρύπνει πλησίον του, ἐτρόμαζε νὰ τὸν βλέπῃ κάθε τόσον νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ νὰ προφέρῃ λέξεις ἀσυναρτήτους.

Ἀπειλοῦσε νὰ ξερριζώσῃ τὰ γένεια τοῦ Σουλτάνου καὶ νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τοῦ Χαζίμπ. Τὸ πρωὶ ὅμως ἔπεσεν ὁ πυρετός, ἔπαυσε τὸ παραλήρημα καὶ ὁ Τζούλης ἀπεκοιμήθη.

Τὸ μεσημέρι ἐξύπνησε καλλίτερα. Αἱ πληγαί του ἤρχισαν νὰ ἐπουλώνωνται καὶ νὰ πονοῦν ὀλιγώτερον. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐστενοχώρει περισσότερον, ἦτον ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ περπατήσῃ. Τὰ πέλματα τῶν ποδῶν του ἦσαν καταπληγωμένα.

«Μὰ τί θέλεις νὰ κάμωμε τώρα ;..» (Σελ. 302, στ. γ')

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μπὲν Σελιμάν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς δευτέρας μετὰ τὸ ξυλοκόπημα ἡμέρας, ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλοὺ ἦσαν εἰς τὸ δωμάτιόν του, συσκεπτόμενοι διὰ χιλιοστὴν φορὰν περὶ τῆς σωτηρίας των, ὅταν ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ Χαζίμπ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μπὲν-Σελιμάν, τὸν ὁποῖον εἶχαν νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὸ παλάτι.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης ἀνακαθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης, νὰ αὐτὸ ποὺ ἐπερίμενα. Ἔρχονται νὰ μᾶς διώξουν!

Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Μπὲν Σελιμὰν καὶ μὲ τὸ πομπῶδες ὕφος ποὺ συνήθιζεν, τοῖς εἶπεν, ὅτι ἔμαθε τὰ δυσάρεστα ποὺ συνέβησαν εἰς τὸν προστατευόμενόν του, ἐξ αἰτίας τῆς ἀφροσύνης του. Ἐζήτησε τότε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν φίλον του Χαζίμπ καὶ ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ συμβουλεύσῃ τὸν μικρὸν Γάλλον πῶς ἔπρεπε νὰ φέρεται εἰς τὸ μέλλον.

— Ποῖο μέλλον ; ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης· καλέ, μεῖς θέλομε νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ παλάτι, καὶ μάλιστα σήμερα.

— Μάλιστα, προσέθεσεν ὁ Λουλοὺ· δὲν θέλομε νὰ μείνωμε οὔτε ἡμέρα περισσότερο ς' αὐτὸ τὸ μέρος, ὅπου οἱ κακοὶ ἄνθρωποι ἔτσι, χωρὶς κανένα λόγο, μᾶς δέρνουν καὶ μᾶς πατοῦν μὲ τὰ λογά των.

Ὁ γέρων Μαροκινὸς ἀπεκρίθη ἡσυχώτατα, ὅτι ἂν ὁ Τζούλης ἦτο φρόνιμος ὡς ὁ Λουλού, δὲν θὰ τῷ συνέβαινε κανὲν ἀπὸ αὐτὰ τὰ δυστυχήματα.

— Ἀδιάφορο, ἐπέμεινεν ὁ μικρός· θέλομε νὰ φύγωμε.

Μετὰ τὴν κατηγορηματικὴν αὐτὴν δήλωσιν, ὁ Χαζίμπ καὶ ὁ Μπὲν Σελιμὰν ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν ἰδιαιτέρως εἰς γλῶσσαν μαροκινήν. Ἡ συνομιλία των διήρκεσε τόσον πολύ, ὥστε ὁ Τζούλης, ἀνυπομονήσας, τοὺς ἐφώναξε :

— Ἔ, γιὰ νὰ σᾶς πῶ !.. Ξεύρετε ὅτι δὲν εἶνε πολὺ εὐγενὲς αὐτὸ ποὺ κάνετε ;.. Πάψετε πιὰ τὰ κορακίστικά σας! Δὲν χρειάζεται καὶ τόση παρλάτα, γιὰ νὰ πῆτε ὅτι θέλομε νὰ φύγωμε τὸ γρηγορώτερο !

Ἐπιτέλους οἱ δύο Μαροκινοὶ συνεννοήθησαν καὶ ὁ Μπὲν Σελιμὰν ἀνήγγειλεν εἰς τὰ παιδιὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

— Μακροί μου φίλοι, τοῖς εἶπε· διεβίβασα τὴν ἐπιθυμία σας εἰς τὸν μεγάλον Ἐπιμελητήν, ἀλλὰ δὲν εἶνε διόλου διατεθειμένος νὰ σᾶς ἀφίσῃ νὰ φύγετε.

— Πῶς ; ἐφώναξαν συγχρόνως ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλού· δὲν εἴμεθα λοιπὸν ἐλεύθεροι ;

— Ἐννοοῦν νὰ μᾶς κρατήσουν ἐδῶ διὰ τῆς βίας ;

Ὁ Μπὲν Σελιμὰν ὕψωσε τὰς χεῖρας

«Ὁ γέρων Μαροκινὸς ἐξέπεσε τὸν βραχίονά του...» (Σελ. 302, στ. 6')

διὰ νὰ κατευνάσῃ αὐτὴν τὴν ἐξέγερσιν, καὶ ἀπεκρίθη :

— Ὄχι, φίλοι μου, δὲν εἶσθε ἐλεύθεροι !

— Καὶ ὅμως...

Τότε ὁ γέρων Μαροκινὸς τοῦς ἐξήγησε διὰ μακρῶν, ὅτι κατὰ τὰς πληροφορίας ποῦ τῷ εἶχε δώσῃ, ὁ Χαζίμπ ἀνέλαβε τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ κ. Ρισανέλ.

Εἶχε στείλῃ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας εἰς ὅλους τοὺς καλοὺς τῶν ἐπαρχιῶν. Καὶ ἕως νὰ λάβῃ τὰς ἀπαντήσεις ποῦ ἐπερίμενεν, ἐλογάριαζε νὰ κρατήσῃ εἰς τὸ παλάτι τὸν υἱόν τοῦ ἑκατομμυριούχου. Ἄλλως τε, προσέθεσεν, ὁ νέος ἦτο βιολιστὴς ἀξιόλογος καὶ συνέβαλλεν εἰς τὴν τελειοτέραν συγκρότησιν τῆς ὀρχήστρας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης ἐνυττάζοντο κατάπληκτοι πρὸ τῆς νέας αὐτῆς ἐπιπλοκῆς.

— Δὲν ἐπερίμενα τόση φροντίδα ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Χαζίμπ, εἶπεν ὁ Τζούλης.

Στηριχθεὶς εἰς τὸν παραστάτην. «ἀκούτταζε τί ἐγίνετο εἰς τὴν αὐλήν».

—Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Μαροκινός, δὲν θέλει νὰ ἐκθέσῃ ἕνα τόσο μικρὸ παιδὶ εἰς τοὺς κινδύνους ποῦ θὰ παντοῦσε βέβαια, ἂν ἐταξείδευεν ἐδῶ ὁλομόναχο καὶ χωρὶς λεπτά. Θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του ὑπόλογον ἀπέναντι τοῦ κ. Ρισανὲλ καὶ ἐννοεῖ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸν υἱόν του ὁ ἴδιος.

Ὁ Τζούλης ἔβαλε τὰ γέλια.

— Κατάλαβα, εἶπε, κατάλαβα !..

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Λουλοὺ, ἐξηκολούθησε :

— Τὰ χρήματα πάλι εἶνε ἡ αἰτία ! Αὐτὸς ὁ παλησχαζίμπ, παραδόπιστος καὶ κλέφτης σὰν τοὺς ἄλλους, ἔμαθε πῶς ὁ πατέρας σου ἔχει μεγάλη περιουσία καὶ θέλει νὰ σὲ δώσῃ ὁ ἴδιος ἐαυτόν, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ *μπαξίσι* του. Ξαναρχίζει ἡ ἴδια ἱστορία τοῦ Κατακτητοῦ, λιγάκι τροποποιημένη. Μπορεῖ μάλιστα ὁ Χαζίμπ αὐτὸς νὰ εἶνε συνεννοημένος καὶ μὲ τὸν κ. Δίκ, ποῦ θὰ ἐπληροφορήθη βέβαια ἀπὸ τὸν πιστόν του Ζερμαὶν ὅτι εἴμεθα ἐδῶ.

Ὁ Μπὲν - Σελιμὰν ἤκουε τὰς ἐξηγήσεις αὐτὸς τοῦ Τζούλη μὲ τόσην ἀπάθειαν, ὡς νὰ μὴν ἐννοοῦσε τί ἔλεγε, καὶ ἅμα ἐτελείωσεν ἡ ἔκρηξις τοῦ θυμοῦ του, εἶπεν ἁπλῶς:

— Ἡ θέλησις τοῦ κυρίου σας εἶνε νὰ μείνετε καὶ θὰ μείνετε !

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε ! ἐφιθύρισεν ὁ Τζούλης.

Ὁ γέρων Μαροκινὸς ἐξέτεινε τὸν βραχίονά του ἄνωθεν τοῦ Τζούλη.

— Ὑπομονή, φίλε μου, τῷ εἶπε μὲ γλυκύτητα, καὶ μὴ τὰ βάλῃς μὲ ἀνθρώπους πιὸ δυνατοὺς ἀπὸ σένα. Θὰ νικηθῇς !

Μετὰ τοῦτο, χωρὶς ἄλλον ἀποχαιρετισμόν, ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἐξῆλθε. Ὁ Χαζίμπ. ἄφωνος, τὸν ἠκολούθησε.

Ὁ Τζούλης, μόνος τώρα μὲ τὸν μικρόν του φίλον, ἐξέρραγη καὶ πάλιν :

— Νάτα μας!.. Φυλακισμένοι πάλι σὲ φυλακὴ χειρότερη κι' ἀπὸ τὸ Καταραμένο Κασμπᾶ ! Βάζω στοίχημα τὸ κεφάλι μου, ὅτι ὁ Κατακτητὴς εἶνε ἀνακατευμένος καὶ 'ς αὐτὴ τὴν ἱστορία !

— Μ' ἂν ὁ Χαζίμπ λέγει τὴν ἀλήθεια ; παρετήρησεν ὁ Λουλοὺ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐστερεῖτο λογικῆς· ἂν καταγίνεται πραγματικῶς νὰ βρῇ τὸν πατέρα μου ;... Τότε, τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ περιμένωμε ἐδῶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του.

— Μὰ τί λές, ἀνόητε ; ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης· γιὰ νὰ μᾶς βρῇ, σὲ δυὸ μέρες, ὁ κ. Δίκ, ποῦ εἶνε φίλος τοῦ Σουλτάνου καὶ κάνει ὅ,τι θέλει, καὶ νὰ μᾶς γραπώσῃ ; Φαίνεται ὅτι σὲ τρῶνε ταυτιά σου ἐσένα, καὶ θέλεις σώνει καὶ καλὰ νὰ σοῦ τὰ κόψουν.

Εἰς τὴν φρικώδη αὐτὴν ἀνάμνησιν, ὁ Λουλοὺ δὲν ἐδοκίμασε πλέον νὰ μεταπείσῃ τὸν φίλον του, καὶ ἠρκέσθη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ :—Καλὰ ὅλ' αὐτά. Μὰ τί θέλεις νὰ κάμωμε τώρα ;

— Νὰ τὸ σκάσωμε ἀπὸ 'δῶ, ὅπως-ὅπως, πρὶν ἔλθῃ ὁ κ. Δίκ.

— Ἀδύνατο ! Ὑπάρχουν φρουροὶ σὲ κάθε πόρτα τοῦ παλατιοῦ.

— «Ἀδύνατο» δὲν εἶνε λέξις τοῦ λεξικοῦ μου. Πῶς ἐγλυτώσαμε ἀπὸ τὸ Καταραμένο Κασμπᾶ ;

Ὁ Λουλοὺ ἐδιπλῶσε τὰ πρισμένα πόδια τοῦ Τζούλη καὶ εἶπε μελαγχολικῶς :

— Τότε ἤσουν καλά, ἤσουν γερός, μποροῦσες νὰ περπατῇς, νὰ τρέχῃς· ἐνῷ τώρα;..

Ὁ σπουδαστὴς ἠθέλησε τότε νὰ δείξῃ εἰς τὸν φίλον του, ὅτι μὲ τὴν θέλησίν του ἠμποροῦσε νὰ κατανικήσῃ καὶ τὸν πόνον. Καὶ κατέβη ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ἀλλὰ μόλις ἐπάτησε τὰ πόδια του, ἐπόνεσε τόσον πολύ, ὥστε, ἂν δὲν τὸν ἐκρατοῦσεν ὁ Λουλοὺ, θὰ ἔπιπτε.

— Βλέπεις λοιπόν ;...

Ὁ Τζούλης ἐξηπλώθη πάλιν εἰς τὸ κρεββάτι του καὶ ἐσιώπησε. Ἐν τούτοις δὲν ἐθεώρει τὸν ἑαυτόν του ἡττημένον κ' ἐξηκολούθει νὰ κάμνῃ σχέδια μυστικά...

Ὁ Λουλοὺ, τὸν ὁποῖον ἐκάλεσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μουσικῆς, ἠναγκάσθη μὲ λύπην του νὰ φύσῃ τὸν Τζούλην, ὑποσχόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ μόλις θὰ ἔμενεν ἐλεύθερος.

— Νὰ καθήσῃς ὅμως φρόνιμα ! προσέθεσε φεύγων.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης· ἄρισέ μου ὅμως τὴν πόρτα ἀνοικτή.

Ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ὁ σπουδαστὴς ἤθελε νὰ βλέπῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν αὐλήν.

Μὲ ὅλα ὅσα ὑπέστη, μὲ ὅλους τοὺς στρατιώτας ποῦ ἔβλεπε νὰ φρουροῦν κάθε θύραν, καὶ μολονότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του, ὁ ἀκατάβλητος, ὁ ἀνίκητος Τζούλης ἐσκέπτετο ἀκόμη νὰ δραπετεύσῃ.

Ἔμεινεν οὕτω πολλὰς ὥρας ἀκίνητος. Εἰς τὸ παλάτι ἡ συνήθης ζωὴ ἐξηκολούθει κανονικῶς. Ὁ Τζούλης ἤκουσε τὸν κώδωνα, ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε τὸ γεῦμα τοῦ προσωπικοῦ,—ἔπειτα ἡσυχία. Κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ἐκτὸς τῶν φρουρῶν καὶ τῶν μαύρων, ὅλοι εἰς τὸ παλάτι ἐκοιμῶντο. Καὶ ὁ Τζούλης ἐπίσης ἀπεκοιμήθη.

Ὦ !.. Ὦ !..

Ὅταν ἐξύπνησε τὸ ἀπόγευμα, ἦτο ὀλίγον καλλίτερα. Τῷ ἐφάνη, ὅτι τὰ πόδια του θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὸν κρατήσουν κ' ἐδοκίμασε πάλιν νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

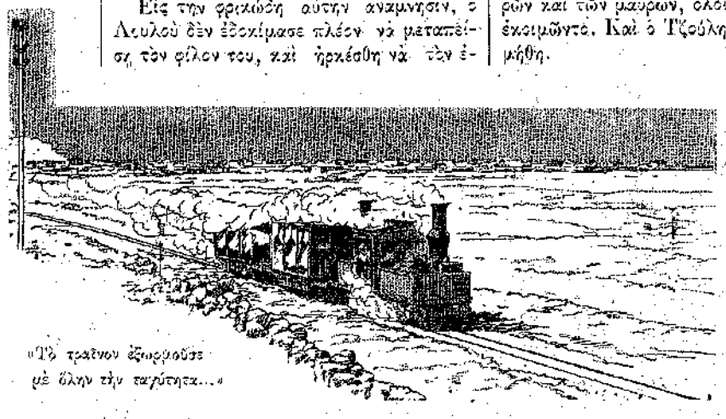

«Τὸ τραῖνον ἐξωρμοῦσε μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα...»

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 299)

—Κύριε προϊστάμενε, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, ὕστερ' ἀπὸ τόση ἀνάπαυσι, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου δυνατώτερο παρὰ ποτέ. Τώρα πιὰ δὲν θὰ συλλογισθῶ τίποτε καὶ κανένας δισταγμὸς δὲν θὰ μὲ κρατήσῃ. Θὰ ἀναλάβω τὸν ἀγῶνα μὲ ἀπόφασι, μὲ τόλμη. Εἶπα, ὅτι ἢ θὰ συλλάβω τὸν Πλὸκ ἢ θὰ μὲ συλλάβῃ αὐτός. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι στὸ τέλος ἐγὼ θὰ ἦμαι ὁ νικητής.

«Ὅλα τὰ δακτυλίδια ἦσαν ἐμπρός της...» (Σελ. 303)

Ὁ κ. Κρὰμπ ἐχαμογελοῦσε. Ἐθαύμαζεν ἀπὸ μέσα του τὸ ἀκαταδάμαστον θάρρος καὶ τὴν μεγάλην ἀνδρείαν τοῦ νεκροῦ ἀστυφύλακος.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφευγεν, ὁ Ἐρβελὶν προσέθεσεν :

— Ἀρχηγέ, πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ἐχρησιμοποίησα τὸν καιρὸν τῆς ἀργίας μου διὰ νὰ τελειοποιηθῶ εἰς τὴν τέχνην τῆς μεταμορφώσεως καὶ, καθὼς θὰ ἴδῆτε σὲ λίγο, ἔφθασα εἰς ἀποτελέσματα ἐκπληκτικά, ἀπίστευτα. Προσκυνῶ, κύριε Κράμπ !

Ὅταν, μετὰ μίαν ὥραν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας, δύο χωροφύλακες ποῦ ἐστέκοντο ἐκεῖ ἔξω, τὸν εἶδαν καὶ εἶπαν :

— Τί ὡραῖο καὶ κομψὸ κορίτσι ! (*)

Ὁ Ἐρβελὶν εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς δεσποινίδα καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν γνωρίσῃ κανείς !

Δὲν τὸ ἔκαμεν, ἐννοεῖται, γιὰ γοῦστο. Ὁ Ἐρβελὶν εἶχε τὸν σκοπόν του. Ἀπὸ δύο μηνῶν κανὲν ἀδαμαντοπωλεῖον δὲν εἶχε λεηλατηθῇ εἰς τὸ Παρίσι, ὁ δὲ ἀστυνομικὸς ἔκρινεν εὐλόγως, ὅτι ἡ ἀπεργία αὐτὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαρκέσῃ πολύ.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην, ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ νὰ περιεργασθῇ ἀπέξω τὰ διάφορα ἀδαμαντοπωλεῖα, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἔκτακτον συνέβαινεν ἐκεῖ-γύρω. Ἡ μεταμόρφωσίς του τῷ ἐχρησίμευε, διότι κανεὶς δὲν θὰ ὑπωπτεύετο βλέπων μίαν δεσποινίδα νὰ χαζεύῃ στὴς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν. Ἦτο τόσον φυσικόν !

Ἐτριγύρισεν ἔτσι ὀλίγας ὥρας εἰς τὸ Παρίσι, μὲ ὅλην του τὴν ἄνεσιν, χαριτωμένος καὶ κομψότατος μὲ τὸ καλοσυμμένον του φουστάνι καὶ μὲ τὸ μεγάλον του καπέλλο, ποῦ ἐσκίαζε τὸ λεπτὸν, εὔμορφον πρόσωπόν του.

Εἰς τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, εὑρίσκετο εἰς τὴν ὁδὸν Προβηγγίας, κυττάζων μίαν βιτρίναν ἀδαμαντοπωλείου, ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ ὡραιότερα κοσμήματα, ὅταν μία ἄλλη κυρία, κομψοτάτη ἐπίσης, ἐσταμάτησεν ὀλίγον ἐκεῖ ἐμπρός.

Ὁ Ἐρβελὶν ἐπῆγε νὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν χαράν του : ἡ νεαρὰ ἐκείνη κυρία ἦτο ἡ κόρη τοῦ Μαρσὲλ Ἀρνώ. Παρετήρησεν, ὅτι ἐκόττταζεν ἐπιμόνως τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καταστήματος, ὅπου μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε. Ὁ ἀδαμαντοπώλης τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ κ' ἐπῆγε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν βιτρίναν του μίαν θήκην μὲ δακτυλίδια, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἐρβελὶν παρετήρησεν ἕνα μεγάλον σάπφειρον.

Ὅταν ἡ θήκη ἀπετέθη εἰς τὸ τραπέζι, ἡ δεσποινὶς Ἀρνὼ ἤρχισε νὰ βγάζῃ ἀπὸ μέσα, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ δακτυλίδια καὶ νὰ τὰ ἐξετάζῃ. Μετ' ὀλίγον ὅλα τὰ δακτυλίδια ἦσαν σκορπισμένα ἐμπρός της, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ ἐζήτησε βέβαια κάτι ἄλλο, διότι ὁ ἀδαμαντοπώλης ἐγύρισε, διὰ νὰ πάρῃ μίαν ἄλλην θήκην, ἀπὸ μίαν βιτρίναν ποῦ ἦτο ἀπὸ πίσω του.

Ἡ δεσποινὶς Ἀρνώ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἔπαυσε νὰ κυττάζῃ, ἔκρυψε γρήγορα-γρήγορα τὸν σάπφειρον εἰς τὸ *μαυσόν* της.

Μετ' ὀλίγον ἐσηκώθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀδαμαντοπώλην :

— Πολὺ καλά· θὰ ξαναλθω αὔριο μὲ τὸν ἄνδρα μου καὶ θ' ἀγοράσω.

«Ἕνας ἐργάτης εἰσῆλθεν εἰς τοῦ Μπάρμπα - Λαρόζ».

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ Ἐρβελὶν θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν ἀδαμαντοπώλην καὶ νὰ συλλάβῃ μάλιστα τὴν λεπτρίαν· Ἀλλὰ τὸν ἐνδιέφερε προπάντων νὰ μάθῃ τὴν κατοικίαν τῆς δεσποινίδος Ἀρνώ. Πάντα θὰ ἦτο καιρὸς νὰ τὴν συλλάβῃ.

Τὴν ἠκολούθησεν. Εἰς τὴν πλατεῖαν Δρουά, τὴν εἶδε νὰ καβαίνῃ εἰς ἓν αὐτοκίνητον καὶ τὴν ἤκουσε νὰ λέγῃ εἰς τὸν σωφέρ :

— Ὁδὸς Ἀμυγδαλεῶν, 113.

Ὁ Ἐρβελὶν ἤξευρε πλέον ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε. Κ' ἐνῷ ὁ σωφὲρ κατήρχετο ἀπὸ τὸ ἐδώλιόν του διὰ νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν μηχανήν, τὸν ἐπλησίασε κρυφὰ καὶ τοῦ ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι τὴν κάρταν του, διὰ νὰ ἰδῇ ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ μετημφιεσμένον ἀστυνομικόν. Ἔπειτα τοῦ εἶπε σιγά :

— Ὁδήγησε τὴν ἐπιβάτιδά σου εἰς τὴν Ἀστυνομία, καὶ γρήγορα· θὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ θὰ σοῦ δώσω εἴκοσι φράγκα.

— Πολὺ καλά ! εἶπεν ὁ σωφέρ.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητον ἐξεκίνησε.

(Ἕπεται συνέχεια)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 299.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α΄) Μαγικὴ εἰκών

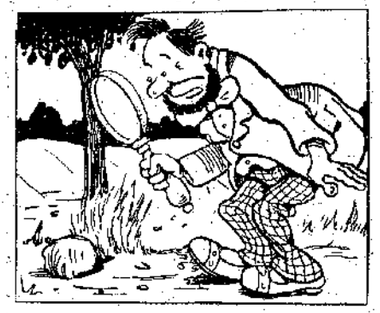

Μὲ τὸν φακὸν εἰς τὸ χέρι, κυττάζει διὰ νὰ ἀναγκαλίσῃ τὴν γυναῖκά του. Ποῦ νὰ εἶνε ;

β΄.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου

ΑΗΣ

ΔΑΙ ΚΤΙ ΠΡΑ

ΔΙ ΝΟΣ ΑΟΣ ΔΑ ΦΕΙ

ΞΙ ΑΣ ΤΕ

Ι

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων καλλιτεχνῶν τῆς ἀρχαιότητος, γλυπτῶν ἢ ἀρχιτεκτόνων.

γ΄.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Λογοπαίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βυζαντίδος

La santé n' est pas santé ; la maladie est santé.

Qu' est - ce que signifie ça ?

Δήλωσις: *Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματοσήμου.*

Λύσεις τοῦ 38ου φύλλου

α΄) Εἶνε 100 ἐτῶν. Ὁ ἀριθμὸς σχηματίζεται ἀπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς γραβάτας του. — β΄) Μόσχα, Κρονστάνδη, Χαρκόβη, Βαρσοβία, Βίλνα, Ρίγα.—γ΄) A bon entendeur salut.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς : — Ἡ μαμμά σου, Τοτό, θὰ σοῦ κάμῃ δῶρο ἕναν ἀδελφούλη ἢ μιὰ ἀδελφούλα. Ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ προτιμᾶς;

Ὁ Τοτός :—Ἂν δὲν πειράζῃ τὴ μαμμά, καλλίτερα νὰ εἶνε ἕνα ἀλογάκι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1914.

ΠΡΩΤΗ Σεπτεμβρίου... Ἀλλάζατε σπίτι ἢ ἐμείνατε στὸ ἴδιο; Νὰ μὲ εἰδοποιήσετε ἐγκαίρως, ὅσοι μετοικήσατε, καὶ νὰ μοῦ στείλετε, μαζὶ μὲ τὴν νέαν διεύθυνσιν, καὶ 25 λεπτὰ διὰ τὴν νέαν ταυτίαν.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, *Νόρων*, καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὰ μετάλλια τοῦ μπαμπᾶ. Ὡραῖαι σκέψεις σοῦ ἐνέπνευσαν. Ἀλλὰ γιατὶ βάζεις δεκάλεπτο γραμματόσημο στὸ γράμμα σου; Μὲ πεντάλεπτο ἔρχεται.

Εἶμαι Κυπρία, ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὰ κυπριακὰ γραμματόσημα δεκτά. Ναί, σ' ἐγνώρισα καλὰ ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπιστολήν σου καὶ εἶμαι καταγοητευμένη. Μόνον, ὅπως τὸ γράφεις καὶ σύ, ὁ γραφικός σου χαρακτὴρ ὑπολείπεται. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔχῃς θέλησιν, θὰ τὸν βελτιώσῃς.

Πολὺ μὲ συνεκίνησε. *Ροδοδάφνη*, ἡ ἱστορία τῆς μικρᾶς Ἀργυροκαστρίτισσας. Μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ αὐτὸ ποῦ γράφεις διὰ τὴν τετρασέλιδον Διάπλασιν: «Μικρὰ μὲν τὸ σέμας, ἀλλὰ μαχητής». Ναί, εἶνε δεκτὰ καὶ γραμματόσημα τῆς ἑκατοταετίας, ἐκτὸς εἰκοσιπενταλέπτων καὶ πεντηκονταλέπτων.

Ἀλήθεια. *Τυποπαιοῦχε Ἑλλάς*, ἄτυχος αὐτὸς ὁ τόμος. Πρῶτα ἡ ἀπεργία τῶν συπογράφων, τώρα ὁ πόλεμος. Ἀλλὰ σί νὰ γίνῃ. Ὑπομονή! Ὅσο μεγαλειτέρα εἶνε ἡ τριτυμία, τόσον διαρκεστέρα ἡ γαλήνη ποῦ τὴν διαδέχεται. Θὰ ἔχωμεν λοιπὸν καιρὸν ν' ἀνασυνταχθῶμεν καὶ ν' ἀναπληρώσωμεν. Αἱ εἰκόνες τοῦ κ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ κ. Φαίδωνος ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ ἔκτακτον φύλλον τῆς Τριακοντάετηρίδος μου, τὸ ὁποῖον τιμᾶται λεπτὰ 40.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀρχίσῃ ἡ Σελὶς Συνεργασίας, *Φράουλα*, διὰ ν' ἀρχίσῃς καὶ σὺ νὰ γράφῃς. Ἄρχισε ἀπὸ τώρα, κάμε μίαν δοκιμὴν διὰ τὸν ἑαυτόν σου. Πρὶν ἀρχίσουν μάλιστα τὰ σχολεῖα, ποῦ ἔχεις καιρό. Ἔχω τὴν ἰδέαν, κρίνουσα ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου, ὅτι θὰ γράψῃς πολὺ ὡραῖα καὶ θὰ διακριθῇς. Σκέπτεσαι καὶ ἐκφράζεσαι καλά.—Ναί, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς ἔχει ψευδώνυμον καὶ μοῦ γράφει συχνά.

Θέμις Βανιότη, μὲ λύπην ἐδιάβασα αὐτὴ τὸ δελτάριον ποῦ σοῦ ἔγραψεν ὁ φίλος μου. Ἐγὼ θὰ εἶχα τὴν ἀξίωσιν νὰ σοῦ ἔγραφε βέβαια τὰ ἴδια πράγματα,— καθένας μὲ τὴν ἰδέαν του, μὲ τὸ αἴσθημά του, — ἀλλὰ κάπως εὐγενέστερα, μαλακώτερα. Ἔκαμες καλὰ ποῦ δὲν τοῦ ἀπήντησες, διὰ νὰ μὴν ἐπτοχευθοῦν τὰ πράγματα, ποῦ θὰ ἦτο ἀνάρμοστον διὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ὅμως! ἐγὼ θὰ ἐπίμενα ὅτι ὁ φίλος μου εἶναι εὐγενής. Μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης εἶνε φανατικός καὶ καθὼς ξέρεις ὁ φανατισμὸς παρεκτρέπει.

Ὡραῖα μοῦ περιγράφεις, *Νυχτοπούλι*, τὴν περιπέτειαν τῆς πλημμύρας. Θὰ εἶσαι λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς τὰς δεκαπέντε τοῦ μηνός; Σὲ περιμένω. Καὶ ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις περὶ τοῦ «Θεάτρου» του.

Ἀλβανοκτόνε Ἠπειρῶτα, Παίγνια καὶ Παιδικὰ Πνεύματα εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς, ποιήματα ὅμως καὶ διηγήματα ὄχι· διότι μόνον εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας δημοσιεύουν, τοιοῦτα οἱ συνδρομηταί μου καὶ, πρὸς τὸ παρόν, δὲν ὑπάρχει χῶρος διὰ Σελίδα. Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ γράφῃς ὅ,τι θέλῃς καὶ νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς νὰ τὰ διαβάζω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : *Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών*, α. (Ι. Τ.) *Βυζαντινὴ Αἴγλη*, α. (Γ. Α.) *Νυχτοπούλι* κ. (Μ. Χ.) *Εἶμαι Κυπρία*, κ. (Α.Τ.) *Τετραπέρατος*, α. (Χράπ!)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : τὸ *Μηθυμναϊκὸν* *Ἰδεῶδες* (0) μὲ ψευδωνυμούχους Λεσβίους, Χίους, Κρῆτας, Ροδίους καὶ Σμυρναίους·—ἡ *Μινόνα* (0) μὲ *Ναυπάκτι τῆς Λέσβου, Πεθαμένα, Ὄνειρα, Γλυκεῖ Παρελθόν, Μαγευμένην Ἀμμουδιάν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φάωνα* (ἐλήφθησαν·) *Νιόβην* (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 30 καὶ 31· πρὸς τὸ παρὸν ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου ἀπεσοβήθη· ἀργότερον ὅμως, ποιὸς ξέρει!) *Νηπιοτοπούλαν* (τί ὡραῖα ποῦ περνᾶτε! νὰ ἤμουν 'κ' ἐγὼ ἐκεῖ!) *Ξάνον Λυκείου* (ἔστειλα ἐκ νέου 31—35·) *Κυματζίουσαν Κυανόλευκον* (χαίρω πολύ!) *Μηθυμναϊκὸν Ἰδεῶδες* (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Κάστορ Καλαμῶν* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· σὲ τιμᾷ πολὺ ἡ ἀγάπη ποῦ αἰσθάνεσαι διὰ τὸν φίλον σου·) *Ε. Ζερ.* (μ' αὐτὸ εἶνε προσωρινόν· δὲν καθιερώθη ἡ τετρασέλιδος ἔκδοσις· ὅσον διὰ τὰς εἰκόνας, ἀδύνατον νὰ λείψουν τὸ φύλλον θὰ ἔχανεν ὅλως διόλου τὸν χαρακτήρα του·) *Ἐλπιδοφόρον Κυανόλευκον* (ἔστειλα· ὄχι, μὲ δύο ψευδώνυμα δὲν ἐπιτρέπεται·) *Ἐλληνόπουλο τοῦ Αἵμου* (τετράδια ἔστειλα·) *Βυζαντινὴν Αἴγλην* (ἐνεκρίθη, καὶ ἂν σ' εὐνοήσῃ ὁ κλῆρος, θὰ δημοσιευθῇ·) *Ἀπόγονον Χατζηχριστοῦ* (καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (ἔχω ὀλίγους καὶ εἰς τὴν Σπάρτην· ἀλλὰ τώρα ποῦ θὰ πᾷς, θὰ μὲ διαδώσῃς περισσότερον·) *Νικ. Κ. Κοκ.* (σοῦ ἔστειλα τιμοκατάλογον· ἀμὰ λάβῃς τὸ ἀντίτυπον, θὰ σοῦ στείλω ὅσους τόμους παραγγείλῃς·) *Ἀτρόμητο Εὐζωάκι* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Κῦμα τοῦ Ἰονίου* (ἔστειλα·) *Πεπαχτὴν Νεραϊδοῦλαν, Διαφυσκοφῆ Βασιλέα, Ταμπάμ-Τιπτήν, Ὁμηρικὴν Ἠθάκην, Ἀδελφέτα, Γενναιόψυχον Στρατηλάτην, Μεγάλην Ἑλλάδα κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1ην Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 146ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου-Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9ης Νοεμβρίου.

426. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις.
Πόλις τὸ δεύτερον μου·
Σταυροκοπέσαι ἔντρομος
Ἔμπρὸς στὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων

427. Συλλαβόγριφος

Τρία γράμματα ἑνώνεις
Μ' ἄλλο ἕνα γαλλικόν.
Κ' ἕνα σύμπλεγμα δηλώνεις
Ἄστρων, μέγα, θαυμαστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεύκου

428. Μεταγραμματισμὸς

Μὲ πῆ περπατᾷς.
Μὲ χῆ τὸ πατᾷς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη

429. Αἴνιγμα

Ρωμαῖος στρατηγὸς ταρσενικὸν μου
Καὶ ζῶον φορτηγὸν τὸ θηλυκόν μου..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοφρόνου Στρατηλάτου

430. Ἀστὴρ

* * * Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: ὁρίζοντίως πολίγνη, Θεσσαλική· καθέτως μυθολογικὸν ὄν· διαγωνίως δεξιόρα τῆς Βουλγαρίας καὶ ἔμβλημα θρησκευτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ι. Δούβλη.

431. Ἐπιγραφή

Α
Α Κ Ν
Ρ Υ Ο Ν Ι
Ο Α Ι Φ Ο Ι Γ
Η Ν Ο Τ Σ Η Ν Α Κ
Τ Η Μ Ο Η Α Α
Χ Ε Ξ Ν Ο
Η Ν Α
Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

432. Φωνηεντόλιπον

μ - πθσθ - δδλς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Ρόδου

433. Γρῖφος

κτον
κτον κτον
ΤΚΑ κόπ' t
κτον κτον
κτον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχώτου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' —103]

Ἀνταλλάσσω c. p. θαλασσογραφίας. — Ἀθαν. Λ. Μαραγκός. Poste-Restante. Ἄργος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 37ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 299)

ΑΘΗΝΩΝ : Γ. Ἀλ. Κοκκώνης, Ὀδ. Ν. Καλλίνικος, Θ. Ν. Φραγκιός, Κ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, Λεω. Α. Χαριτοδρης, Κ. Α. Λόντος, Λεω. Μ. Ἀρνιώτης, Δημ. Ὀρ. Κατσίφης, Εὐαγγελία Ν. Σκόθου, Ἀσπασία Μ. Βουρνᾶ, Δημ. Μ. Βουρνᾶς.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Χαρ. Γ. Λιαπάκης, Κική Βορεσδου.

ΘΗΒΩΝ : Κ. Σ. Χατζηϊωάννου, Σωτ. Παπαγγέλου.

ΚΑΒΑΛΑΣ : Πέτρος Χ. Κοντός.

ΚΑΛΑΜΩΝ : Νέος Βουλγαροκτόνος

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Βασίλ. Λαγός, Πανος Παπαηλιοῦ, Βύρ. Κ. Ἀσεριάδης.

ΛΑΡΝΑΚΟΣ : Κων. Σ. Κτωρίδης. Παναγ. Κτωρίδης.

ΜΕΓΑΡΩΝ : Σταῦρος Ν. Κλαμαρῆς.

ΠΑΣΩΝ : Ἐλισάβετ Σ. Ἀνεμογιάννη.

ΠΑΤΡΩΝ : Χρ. Γ. Βαφβάτης, Ἀχιλ. Ν. Εὐαγγελίου, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Σπυριδούλα Τσεντζερῆ, Κων. Γ. Γκόλας.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Ἀλεξ. Ἀθ. Οἰκονομόπουλος. Θ. Γ. Ἐφρελος, Α. Γ. Βαφλας.

ΣΥΡΟΥ : Ἰω. Μωραΐτης, Νικ. Ι. Βάτης, Ἄννα Δ. Βάτη, Χαριτλεια Δ. Βάτη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ἐφάγ. Θ. Βαρύτης.

ΧΙΟΥ: Νικ. Κ. Κοκκάλης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἀθήναις ΠΕΩΝΙΔΑΣ Μ. ΑΡΝΙΩΤΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Σεπτεμβρίου καὶ παρακαλεῖται νὰ μᾶς δηλώσῃ τὴν διεύθυνσίν του.

Πλεονάζει δραχμὴ 1,30 διὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2566